

KAPITTEL I

Jag vet att någonting är på gång eftersom Dumpe är orolig, men jag vet så klart inte vad. Jag försöker vara beredd på det värsta. Mormor åkte upp till Norrland i förrgår, så jag kommer att vara helt ensam med vad det nu är.

Dumpe har varit rastlös hela kvällen, utan att det någonsin verkar bli riktigt dags att sticka i väg, men nu har jag i alla fall tagit ut honom på hans kvällspromenad. Han känns lugnare utomhus och jag låter honom styra och glider efter i maktig takt. Mina inlines låter som ett liet tåg på räls när de rullar över trottoaren med ett stadigt dunkdunkdunkande över plattkanterna. Det är rätt i luften och jag fryser lite, trots att jag nyligen bytt till dunjackan inför vintern som verkar komma tidigt i år.

Vi har hunnit förbi Sankt Eriksplan och en bit över bron till Kungsholmen när Dumpe plötsligt sätter av på allvar. Han är helt sjuk snabb när han vill, trots sina korra små ben, så jag får jobba lite för att hänga med och inte sakra ned honom i onödan genom att dra i kopplet. Rakt uppför Sankt Eriksgatan springer han, mot Fridhemsplan, med mig i släptåg. Jag hinner undra ifall vi ska ned till Rällis för att ta hand om Grummegången igen, innan han svänger in på själva Fridhemsplan i riktning mot tunnelbanan och jag ser precis vad det är som håller på att hända.

Där, utanför tunnelbanans glasdörrar, håller en man med en pudel i koppel på att köpa *Situation Stockholm* av vad han tror är en hemlös kvinna. Dumpe skäller en gång, skarpt, för att markera, men jag har redan förstått vad som är på väg att ske. Jag ser på blicken hon ger pudeln att hon inte kommer att kunna hålla sig.

Innan mannen hunnit fatta vad det är som händer har hon redan pudeln i ett fast grepp, och har lyft den halvvägs till sina dreglande käftar. Och nu ser mannen också – han kan inte längre undgå att se – att hans hemlösa tidningsförsäljerska i själva verket är ett två meter långt troll med gula huggänder och kloförsedda, knottiga fingrar i ett jänggrepp kring hans stackars hund.

Jag hinner fram precis i tid, innan mannen skriker rakt ut och innan pudeln blir ett huvud kortare.

”Släpp den”, kommenderar jag med vätkarröst, och trollet kan inte annat än lyda.

Jag lyckas fånga upp hunden när hon släpper den och jag kan sätta ned den, till synes oskadad om än lätt traumatiserad, på marken. Dess husse står som stelopererad och stirrar på trollet.

Ögonen är uppspärrade och käkarna jobbar, som om han vill säga någonting, eller kanske skrika ändå, men inget ljud kommer ut.

Vilket är bra. Ju mindre uppmärksamhet vi ådrar oss, desto enklare blir det för mig. Visserligen är det inte många som rör sig här omkring just denna söndagskväll, så det skulle nog ha varit hanterbart ändå. Men nu är det ingen annan som har sett trollet för vad det är och eftersom mannen aldrig kom sig för att skrika behöver heller ingen annan få veta vad han sett.

Jag vänder mig mot honom först, trollet kan jag hantera sedan.

Men det som kommer nu är verkligen det värsta jag vet. Det är så otroligt pinsamt.

Fast jag har inget val, så jag börjar sjunga. Tillräckligt högt för att mannen ska höra, men förhoppningsvis lågt nog för att ingen annan ska reagera på att jag står där mitt på gatan och sjunger någon rakt i ansikten.

Gör det du sett osett

Gör det du hört obört

Dinman sänker sig

Töcknet fannar dig

Minnets blir kort

Minnets blir grått

Minnets blir lugnt och stilla

Medan jag sjunger blir mannens ansikte alldeles slappt. Ögonen blir smala och underkäken faller ned. Han är helt borta. Ordningen är återställd.

Jag vänder mig mot trollet, som försöker krypa ihop och smälta in i bakgrunden utan nämnvärd framgång. Jag trycker en *Situation Stockholm* ur klorna på henne och vänder mig mot mannen som blinkar oförstående mot mig.

”Varsågod!”

Jag trycker tidningen i handen på honom.

”Trevlig läsning!” ropar jag glatt för att markera att han ska gå härifrån.

Han tittar på mig, tittar på tidningen i handen och sedan på mig igen.

”Tack”, får han ur sig.

Så vänder han sig om och går i väg på något ostradiga ben, tillsammans med pudeln som nervöst vrider på huvudet och ser